

به فلسطین که می رسد؛ آزادی بیان سانسور می شود!¹

رادهیکا سینات

حمید ذوالقدر

موجی ترسناک از اخراج، تهدید و تلافی جویی علیه فعالین و نویسندگان طرفدار فلسطین باعث سرد شدن فضای سیاسی شده است. اکنون بیش از هر زمان دیگری "استثنا فلسطین" در معیارهای آزادی بیان به چالش کشیده می شود.

خبر اخراج یک روزنامه نگار طرفدار حقوق فلسطینیان از خبرگذاری آسوشیتدپرس در هفته گذشته در حالی که وی دانشجوی دانشگاه استنفورد هم هست فضای توپیترا را حسابی به خود اختصاص داد.

جمهوری خواهان کالج استنفورد که اکثرا در مورد بایکوت کردن طرفداران فلسطین صحبت می کنند، راجع به بایکوت موفقیت آمیز این دانشجو(امیلی وایلد) لاف زدند و از موفقیت آن صحبت می کردند. این درحالی است که اسرائیل به تازگی دفتر آسوشیتدپرس را بمباران کرده است، خبری که تلخ و وحشتناک به نظر می رسد. این روزها صحبت از ریاکاری لیبرال و راست گرایانه در مورد فرهنگ بایکوت و نمونه مربوط به فلسطین بسیار زیاد است.

در سال 2015، Palestine Legal (جایی که من در آن کار می کنم) همراه با مرکز حقوق اساسی آزادی بیان، با انتشار گزارشی تحت عنوان "استثنا فلسطین در مورد آزادی بیان" سوال هایی نظیر آیا استثنا فلسطین وجود دارد؟ آیا فلسطین تحت فشار فرهنگ بایکوت است؟ یا حتی بدتر از اینها؟ را مطرح کرد.

در حالی که مردم فلسطین در برابر یکی از بی سابقه ترین شورش های اسرائیل برای پاکسازی قومی متحد می شوند، دانشجویان، اساتید، فعالان مردمی و تقریبا هرکسی که دارای وجدان است علیه حمایت های آمریکا از جنایات اسرائیل صحبت می کنند.

اما اینجا در محل کار من، ما هرروز تلفن های بسیار زیادی را دریافت می کنیم در مورد سانسور های متفاوت در مورد فلسطین، هرچند هریک جداگانه می توانند نمونه ای از فرهنگ بایکوت فلسطین باشند اما اگر همه آنها را باهم در نظر بگیریم با تصویری از یک سرکوب سیستماتیک روبرو می شویم. در هفته گذشته گزارشی از یک نفر دریافت کردیم که می گفت فیسبوک او را به خاطر کامنتی زیر یک پست به مدت یک ماه مسدود کرده است، کامنتی که در آن این فرد نوشته بود: "اسرائیل در حال کشتن کودکان و زنان است و به دروغ آنها را تروریست می نامد". این درحالی است که فیسبوک پست اصلی که در آن فلسطینیان کشته شده در غزه را تروریست خوانده بود را حذف نکرد و هیچ برخوردی با آن نشد.

¹ When It Comes to Palestine, Free Speech Rights Are Under Attack By Radhika Sainath
<http://www.jacobinmag.com/2021/05/palestinian-israeli-conflict-occupation-free-speech-palestine-exception>

یا می دانیم که اپلیکیشن پرداخت های خیریه به نام venom کلمه فلسطین را مسدود کرده است، اما در بخش پیشنهادات زبانی، پیشنهادی مبنی بر " پول برای بمب های خوشه ای اسرائیل " وجود دارد! همچنین سلاح های شیمیایی idf بدون هیچ مشکلی به اسرائیل منتقل می شوند.

لازم به ذکر نیست که صدها گزارش گروهی در مورد رسانه های اجتماعی وجود دارد که آنها بعضی از حساب ها را تعلیق کرده اند و یا هشتک هایی که به خشونت اسرائیل اشاره می کند را مسدود می کنند.

البته تنها غول های رسانه ای (Big Tech) نیستند که حمایت از فلسطین را سانسور می کنند، افرادی که در فلسطین خانواده ای دارند، گزارش کرده اند که به علت گذاشتن پست های اعتراضی علیه اسرائیل یا اطلاع رسانی درباره کشته شدن اعضا خانواده خود در فلسطین از شغل خود اخراج یا تهدید به اخراج شده اند.

در کالج میدلزبرو، کاملی فاور^۲ دانشجوی ارشد و رییس انجمن دانشجویان عدالت برای فلسطین (Sjp)^۳ بعد از اینکه به همراه گروهش یک وبسایت آموزشی در مورد آپارتاید اسرائیل به راه انداختن با تهدیدهای متعدد و دامنه دار روبرو شد. فاور به خاطر امنیت شخصی مجبور شد روزها از اتاقش خارج نشود و حتی گزینه ی ترک دانشگاه را نیز مورد بررسی قرار دهد، این درحالی است که مدیر یهودی انجمن دانشجویان عدالت برای فلسطین یعنی مت مارتیگنونی^۴ هیچ گونه تهدیدی شبیه به تهدیدهایی که فاور دریافت کرد نداشت، اگرچه کالج میدلزبرو، مارتیگنونی را تحت فشار قرار داد تا زبان انتقادی سایت راجع به صهیونیسم را تعدیل کند. این درحالی است که مارتیگنونی نوهی یکی از بازماندگان جنایت هولوکاست است. بعضی از والدین خواستار این شدند که اعضای گروه (sjp) از خوابگاه های دانشجویی محروم و اخراج شوند. در حالی که گروه ضد فلسطینی با پشت ما باش (stand with us) با نوشتن یک بیانیه ی حقوق بشری دانشکده میدلزبرو را تهدید کرده بود که اجازه ی تبلیغ لینک "به آپارتاید اسرائیل پایان دهید"^۵ به انجمن دانشجویان عدالت برای فلسطین بدون در نظر گرفتن تنبیه برای این گروه یک استاندارد مضاعف یهودستیزانه است!

در سال 2017، مدیران همین کالج بیانیه ای را منتشر کردند که در آن از ضرورت محافظت از سخنرانی نژاد پرستانه ای (برتری طلبی سفیدپوستان) که توسط چارلز موری^۶ قرائت شده بود، سخن گفته شده بود. اما همین مدیران به دانشجویان (sjp) که خواهان به رسمیت شناختن حق وجود گروه و صحبت در محوطه دانشگاه بودند اعلام کردند که مدیریت نمی تواند همچنین کاری را انجام دهد چرا که " هرگونه نظردیگر از سمت مدیریت نوعی تندروی محسوب می شود و کمکی به آسیب ها و اختلافات نمی کند! "

² Kamli Faour

³ Students for justice in Palestine

⁴ Matt Martignoni

⁵ the End Israeli Apartheid

⁶ Charles Murray

در فلوریدا، احمد دارالدیک^۷ دانشجوی فلسطینی یک بیانیه در دفاع از حق شهروندی را به دپارتمان آموزش و حق شهروندی ارسال کرد، چرا که دانشگاه ایالتی فلوریدا نه تنها به مدت یک سال یک طرح ضد فلسطینی را اجرا کرد بلکه حتی آن را تقویت هم می کرد. در ماه ژوئن گذشته احمد به عنوان اولین دانشجوی فلسطینی که به ریاست سنای دانشجویی می رسد تاریخ ساز شد. اما تنها چند روز بعد دانشجویان ضد فلسطینی، پستی در اینستاگرام احمد پیدا کردند که در آن احمد که مدتی از کودکی خود را در کرانه‌ی باختری گذرانده است به اشغال فلسطین توسط اسرائیل لعنت فرستاده بود. بعد از این رویداد احمد تحت بدترین حمله و کمپین‌ها قرار گرفت از جمله کسانی که در این کمپین شرکت داشتند قانونگذاران ایالات فلوریدا، مثل مدیر مسئول پاسخگویی به بیماری کووید 19 این ایالت، والدین عصبانی و اهداکنندگان مالی و حتی یک برنامه سایبری تحت حمایت دولت اسرائیل بود.

در دو هفته گذشته ما تعداد بی سابقه‌ای تماس از افرادی در سراسر آمریکا دریافت کرده ایم که بخاطر حمایت از فلسطین یا سانسور شده بودند و یا تهدید و یا حتی به دروغ به آنها تهمت یهودستیزی زده شده بود. یک رئیس دانشگاه دولتی در بخش ساحل شرقی به دانشجویان دستور داده بود در پست‌های اجتماعی از حمایت "از یک طرف" خودداری کنند. این رئیس دانشگاه بعدتر عذر خواهی کرد و اعلام کرد راجع به آینده‌ی شغلی خود نگران است اگرچه این عذر خواهی بعد از فشار دانشجویان صورت گرفت.

اما فارغ از این مثال‌ها داستان اینکه چگونه افرادی که جرات انتقاد از اسرائیل را داشته‌اند کار خود را از دست داده‌اند به هیچ وجه جدید نیست. آیا استادی در این کشور وجود دارد که به خاطر نیامورد چگونه استیون سالایتا^۸ به دلیل توییت‌های انتقادی در مورد بمباران اسرائیل در غزه از دانشگاه ایلینوی (اوربانا-شامپاین) اخراج شد؟ سالایتا اقدام به شکایت کرد اما در نهایت دانشگاه پیروز شد. و حالا از رویای سالایتا برای درس دادن و تحقیق هیچ نمانده است. این استاد سابق دانشگاه امروز راننده‌ی اتوبوس مدرسه است!

یا صد البته کسی مارک لامونت هیل^۹ را که از سی ان ان اخراج شد یا حتی آنجلا دیویس^{۱۰} که جایزه‌ی حقوق بشری را از دست داد و یا بسیاری از تحصیل‌کردگان در سراسر کشور که شغل‌های خود را بخاطر حمایت از حق آزادی فلسطین، یا انتقاد از ایدئولوژی سیاسی صهیونیسم یا حتی ساده‌تر از اینها تنها بخاطر به اشتراک گذاشتن سر مقاله‌ی نیویورک تایمز با مضمون : "اسرائیل صدها نفر را در غزه کشت" اخراج شده‌اند را فراموش می‌کند؟

از سال 2014 تا 2020 بنیاد ما یعنی "فلسطین قانونی" به بیش از 1707 مورد سرکوب پاسخ داد. به عنوان کسی که از ابتدا در این بنیاد حضور داشته با اطمینان می‌توانم به شما بگویم ادعاهای مطرح شده انقدر بی محتوا بودند که می‌توان آنها

⁷ Ahmad Daraldik

⁸ Steven Salaita

⁹ Marc Lamont Hill

¹⁰ Angela Davis

را در قالب ابزورد تا سوررئال طبقه بندی کرد!! اما بخاطر خطر صدمه خوردن به افراد درگیر در این پرونده‌ها که بسیار هم می‌توانند صدمات جدی باشند، نمی‌توانم وارد جزئیات بشوم.

یکی از حوادثی که بسیار من را در این سالها درگیر کرد این اتفاق بود که چگونه در سال 2011، موزه هنرهای کودکان اوکلند (MOCHA)¹¹ بخاطر فشار گروه های ضد فلسطینی نمایشگاه آثار هنری کودکان فلسطینی که درباره‌ی بمباران سالهای 2009-2008 بود را لغو کرد. من به مدت یک سال در زمان انتفاضه‌ی دوم در کرانه‌ی باختری زندگی کرده‌ام و هنر های کودکان فلسطینی که شامل نقاشی های مداد شمعی از سربازان و تانک ها و پرچم های اسرائیل بود، را از نزدیک دیدم. آثار کودکانی که قرار بود در نمایشگاه به نمایش در بیاید من را یاد همان نقاشی‌ها می‌انداخت. اگرچه MOCHA با این بهانه که آثار ارائه شده دارای محتوای نامناسب است نمایشگاه را لغو کرد اما همین نمایشگاه قبلا آثار کودکان عراقی را با محتوایی راجع به اشغال عراق توسط آمریکا و همچنین کودکان جنگ جهانی دوم به نمایش در آورده بود.

کار در موسسه‌ی "فلسطین قانونی" من را به یاد دوران مک کارتیسم می‌اندازد. اینکه چگونه جوزف مک کارتی به حذف کمونیسم در تمام جوانب آن در آمریکا اصرار داشت. افرادی که در رسانه ها، دانشگاه ها و بخش صنعتی فعال بودند به کمیته‌های فعالیت‌های غیر آمریکایی مجلس نمایندگان فراخوانده می‌شدند و در مورد حمایت آنها از کمونیسم مورد بازجویی قرار می‌گرفتند. اگرچه ممکن است این طور بنظر برسد که هریک از این سرکوب ها توسط یک نهاد جداگانه صورت گرفته است اما وقتی تمام آنها را کنار هم قرار می‌دهیم متوجه می‌شویم تنها معدود مکان‌هایی وجود دارند که می‌توان بدون نگرانی از متهم شدن به اتهامات غلط یا ترس از دست دادن شغل راجع به آزادی فلسطین صحبت کرد.

اما جریان در حال تغییر است. برخلاف مفروضات دوران مک کارتیسم که نسلی از چپ های آمریکایی را نابود کرد، دیگر زانو زدن در برابر جریان‌های حامی اسرائیل نمی‌تواند بدیهی تلقی شود. به طور مثال در حالی که خبرهای رسانه‌های محافظه کار و قانون گذاران مثل سناتور تام کاتن¹² از سرکوب‌های بیشتر حرف می‌زدند. همین سناتور یک ریزش قابل توجه را در بین دنبال‌کنندگان صفحاتش تجربه کرد.

اگرچه سانسور تنها مختص به فلسطین نیست همانطور که اتفاق دانشگاه کارولینای شمالی که انتصاب نیکول هانا جونز را بخاطر کار او بر روی پروژه‌ی 1619 لغو کرد، و این به شما نشان می‌دهد هرکجا که مردم در مورد عدالت نژادی صحبت کنند سانسور نیز وجود دارد.

منبع: ژاکوبین

¹¹ the Oakland Museum of Children's Art

¹² Tom Cotton